

Så gik elven ... ugebrev nr. 3, 20. juni 1999

Efter at have løbet så småt i tre dage, kom der pludselig gang i elven. Præcis kl. 13.00 passerede en 30 m bred og 1,5 m høj flodbølge ud for stationen. Den fjernede alt på sin vej, både vandpumpen, den nyetablerede elvovergang og den hydrometriske station, og den efterlod halvanden til to meter høje kanter af jordblandet sne på elvbredderne.

En enkelt fik våde fødder (godt og vel til midt på lårene), da han forsøgte at redde vandpumpen, og eftermiddagen er gået med at besigtige omfanget af skaderne. Det er på nuværende tidspunkt dog ikke muligt at se, hvor de forskellige ting er drevet hen, eller hvor de ligger begravet under sneen.

Vandpumpen har vi gravet frem, og den er nu ved at blive tjekket. Væddemålet om datoen for elvens opbrud blev altså uafgjort. Den begyndte at løbe gennem hele dalen på den eneste dato (den 17.), som ingen havde holdt på, og det store gennembrud kom efter den 18., som var sidste bud. Så vi sparer vores whisky til en anden god gang!

I logistikken har vi arbejdet hårdt på at få stationen op at køre. Det har været nogle lange dage, og vi er nu så langt fremme, at stationen er næsten køreklar. Af store projekter mangler vi at få rejst hf-antennemasten og at installeret den nye el-generator, som endnu ikke er ankommet.

Først på ugen havde vi besøg af et slædehold fra Sirius, det var vældig hyggeligt og en ren fornøjelse at se deres kontrol over hundene. De havde kørt herind gennem 20-40 cm vand på fjordisen, som stadig er mere end en meter tyk.

I de tre uger vi har været her, har vi haft skyfrit vejr 90 procent af tiden. Efter en periode med hård nordenvind er det en ren lise for krop og sjæl at sætte sig uden for messehuset og blive gennembagt af solen. Videnskabsmændene (og -kvinden) arbejder på højtryk. Sne- og smeltevand analyseres for kemisk sammensætning, snetykkelse og permafrostens dybde (aktivlaget) måles i 100 punkter på to faste stationer, udvekslingen af kultveilte (drivhusgas) mellem atmosfæren og tundraen måles 21 gange i sekundet fra en avanceret målestation, vegetationens udvikling registreres fra automatiske kameraer, der tages prøver for diatomeer og amøber i jord og vandhuller, blomstringens forløb og antallet af blomster i faste felter optælles en gang om ugen, insektfælder tømmes også ugentligt, fugle og moskusokser kortlægges dagligt, og alle arbejder på at hente data hjem på trods af store mængder vanddrukken sne og småelve på kryds og tværs i terrænet.

Vi er nu seks (ud af otte), der har været i smeltevand til livet. Resultaterne skulle gerne være anstrengelserne værd.

/Henrik Philipsen